

Ændringerne skal ses i lyset af, at opgaven med studiegæld ved kongelig resolution i 2001 blev overflyttet fra Finansministeriets til Skatteministeriets ressort. Loven blev ikke ændret sprogligt i den anledning.

Som konsekvens af kommunalreformen og de nye regler på inddrivelsesområdet, deriblandt samlingen af inddrivelsen i Skatteministeriet, blev reglerne ændret således, at det fremgår, at Økonomistyrelsen administrerer, og Skatteministeriet fastsætter regler for administrationen. Endvidere indførtes begrebet restanceinddrivelsesmyndigheden, som er en betegnelse for SKATs nye Inddrivelsescenter.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 3.3.

Til nr. 5

Der foreslås indsat en ny § 8 a i lov om statsgaranterede studielån, der regulerer klager over Økonomistyrelsens afgørelser efter loven.

Efter stk. 1 foreslås det, at klager over Økonomistyrelsens afgørelser skal afgøres af Landsskatteretten. Efter skatteforvaltningslovens § 11, stk. 3, afgør Landsskatteretten klager, der efter anden lovgivning er henlagt til Landsskatteretten til afgørelse. Stk. 1 er en sådan særlig kompetencebestemmelse.

Forslaget indebærer, at de 2-3 årlige klager over Økonomistyrelsens afgørelser kan behandles af Landsskatteretten efter tilsvarende regler, som gælder for klager af lignende art, herunder f.eks. klager over afgørelser om inddrivelse af statsgaranterede studielån, jf. afsnit 3.3.1. i de almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at skatteforvaltningslovens § 13 om Landsskatterettens virke finder tilsvarende anvendelse. Landsskatteretten er som udgangspunkt et kollegialt klageorgan. Efter § 13, stk. 3, 1. pkt., kan Landsskatterettens præsident dog fastsætte regler om, at nærmere angivne typer af sager skal afgøres uden medvirken af læge retsmedlemmer. Denne kompetence er tænkt anvendt til at henlægge afgørelsen af klager i sagstyper, der generelt er ukomplicerede, til afgørelse af Landsskatterettens kontorer. Det forventes, at Landsskatteretten med hjemmel heri vil fastsætte, at de omhandlede klager skal behandles uden deltagelse af retsmedlemmer.

Det foreslås, at reglerne i skatteforvaltningslovens §§ 40-46 om klage m.v. til Landsskatteretten skal finde tilsvarende anvendelse.

Efter § 40, stk. 1, kan klage til Landsskatteretten indgives af den, der har en væsentlig, direkte og individuel retlig interesse i den påklagede afgørelse.

§ 41 handler om klagebegrunderne forhold, og § 42 handler bl.a. om fristen for klage til Landsskatteretten og om klagens udformning.

Bestemmelsen i skatteforvaltningslovens § 43 omhandler mundtlig forhandling. Stk. 1 er en partshøringsregel, og stk. 2 giver Landsskatteretten mulighed for at bede den myndighed, der har truffet den påklagede afgørelse, om at være repræsenteret ved den mundtlige forhandling. Endelig giver stk. 3 Landsskatteretten mulighed for at tilkalde sagkyndig bistand.

§ 44 om retsmøder forventes ikke at blive relevant for disse sager, jf. ovenfor, men er dog medtaget, fordi Landsskatterettens præsident efter § 13, stk. 3, 2. pkt., undertagelsesvis kan bestemme, at en sag skal afgøres under medvirken af retsmedlemmer. Skatteforvaltningslovens § 45 foreskriver bl.a., at det skal fremgå af en afgørelse fra Landsskatteretten, om der har deltaget retsmedlemmer i sagens afgørelse eller ej. Skatteforvaltningslovens § 46 vedrører genoptagelse.

I forslagetets stk. 2 foreslås det i tilknytning til stk. 1, at reglerne i skatteforvaltningslovens kapitel 17 om domstolsprøvelse af Landsskatterettens afgørelser skal finde tilsvarende anvendelse. Skatteforvaltningslovens § 48 omhandler domstolsprøvelse af de administrative skattemyndigheders afgørelser, herunder Landsskatterettens afgørelser. § 48, stk. 2 er en overspringsregel, hvorefter sagen kan indbringes for domstolene, hvis der er gået 6 måneder, og sagen endnu ikke er afgjort af Landsskatteretten. Derudover indeholder § 48 regler om fristen for indbringelse af Landsskatterettens sager. § 49 omhandler skatteministerens indbringelse af Landsskatterettens afgørelser.

Til § 3

Til nr. 1

Ved en ændring af kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 1, foreslås det præciseret, at fratrædelsesgodtgørelse, løn i opsigelsesperiode og lignende ydelser er omfattet af skattepligt til Danmark, når sådan indkomst erhverves i forbindelse med ophør af ansættelsesforhold, der har omfattet arbejde udført her i landet, og lønindkomsten har været undergivet dansk beskatning. Vedrører en sådan indkomst arbejde udført såvel i som uden for Danmark, omfatter skattepligten efter forslaget kun den del, der forholdsmæssigt kan henføres til arbejde udført i Danmark.

Om baggrunden for, at en sådan præcisering af gældende ret er nødvendig, henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 3.6.1.